

Heerlijke God in aarden kruiken

2 Korinthe 4.1–18

Rev Dr Jos Strengtholt

Heliopolis 2016

Vandaag is het Aswoensdag. Daarmee begint de periode waarin wij als christenen ons richten op het lijden van onze Heere Jezus Christus. Het is ook een tijd waarin we meer dan anders stilstaan bij onze eigen sterfelijkheid.

Daarom zal vanavond een askruisje op ons voorhoofd worden aangebracht – als herinnering aan onze sterfelijkheid.

Ik moet eerlijk zeggen: dat voelt niet zo prettig. Is het niet veel mooier om stil te staan bij de Heerlijkheid van het Evangelie?

1. Het Heerlijke Evangelie

De apostel Paulus zegt prachtige dingen over Gods heerlijkheid, die aanwezig is in ons leven.

Jezus Christus is het beeld van God. Letterlijk staat er: het icoon van God. Dat betekent dat wie naar Jezus kijkt, door Hem heen God ziet.

In het aangezicht van Jezus Christus zien wij de heerlijkheid van God.

God is aanwezig wanneer wij naar Jezus kijken. Dat is werkelijk goed nieuws!

Daarom kunnen wij als christenen nooit ophouden over Jezus te spreken. Hij is het beeld van God, en daarom spreekt Paulus ook over de heerlijkheid van Christus.

Het is veelzeggend dat Paulus beide uitdrukkingen gebruikt. Hij spreekt over:

de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus.

En hij spreekt over:

de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is.

De heerlijkheid van Christus is de heerlijkheid van God, en de heerlijkheid van God is de heerlijkheid van Christus.

God en Jezus delen dezelfde heerlijke identiteit; zij delen dezelfde goddelijke natuur.

En het goede nieuws is dat „God, Die gezegd heeft: Licht zal schijnen uit de duisternis, Die is het Die in onze harten geschenen heeft”, om ons deze kennis van Jezus Christus te geven. (HSV)

Wij hebben alle reden om ons te verheugen. God is naar ons toe gekomen. Hij heeft Zich aan ons geopenbaard. Door Jezus Christus is de Heerlijke God niet onze Rechter, maar onze Redder.

„God, Die gezegd heeft: Licht zal schijnen uit de duisternis, Die is het Die in onze harten geschenen heeft.”

De heilige Chrysostomus, een kerkvader uit de vierde eeuw, zei over dit vers dat God bij de schepping slechts één woord hoefde te spreken om licht uit de duisternis te laten schijnen: „Er zij.” Dat was genoeg.

Maar toen God licht wilde laten schijnen in onze harten, moest Hij Zelf afdalen. Het Evangelie van de Heerlijkheid van God en van Jezus Christus is dus ook een pijnlijk Evangelie.

Om Zijn licht in ons te laten schijnen, was het nodig dat Hij Zichzelf vernederde en Zijn kruis op Zich nam. Het Evangelie is het verhaal van de heerlijke Heere is het evangelie van de lijdende Heere.

Daarom moeten wij er ook niet verbaasd over zijn dat het volgen van deze Heere en het leven vanuit dit Evangelie ons iets kost en soms ook pijn doet.

2. Aarden kruiken

De apostel Paulus schrijft dat hij „altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam meedraagt”. Het heerlijke Evangelie schijnt in onze harten – maar wij zijn aarden kruiken.

Korinthische olielampen waren in het hele Romeinse Rijk beroemd. Ze konden daar prachtige, en heel dunne lampen maken. Men zei: hoe kwetsbaarder de lamp, hoe meer licht zij doorliet.

Zo is het ook met ons. Gods heerlijkheid komt het best tot uitdrukking in aarden kruiken. God is niet op zoek naar supersterren; een eenvoudige aarden pot is al genoeg. Juist als kwetsbare mensen kunnen wij anderen iets laten zien van de waarde van God en van het Evangelie dat wij in ons dragen.

Menselijke zwakheid is geen belemmering voor Gods plannen. Integendeel, het is juist het middel dat Hij heeft gekozen.

Dat zien we allereerst in Jezus, Die stierf aan een kruis, maar ook in Zijn volgelingen.

God is er niet om mij een succesvol leven te bezorgen; wij zijn er om God te dienen. Uiterlijk succes is geen bewijs van Gods zegen. Het bewijs van Zijn zegen is dat wij Jezus kennen, Zijn Evangelie kennen en het voorrecht hebben om voor Hem te leven.

Uiterlijke kracht, macht, gezondheid of rijkdom zijn uiteindelijk niet het belangrijkste. God heeft ervoor gekozen Zichzelf te openbaren door zwakke mensen zoals wij.

Wij zijn onvolmaakt. We hebben regelmatig herstel nodig. We worden ziek. En uiteindelijk wacht ons de dood. Wij zijn sterfelijke mensen.

Het centrale punt in deze brief van Paulus is dat moeilijke omstandigheden onlosmakelijk horen bij het leven met Jezus Christus. Omdat ons leven met Christus verbonden is, kunnen wij zwakheid niet vermijden.

Elke visie op het christelijke leven of de christelijke bediening die zwakheid probeert te vermijden of haar plaats in ons dagelijks leven kleiner maakt, moet worden afgewezen.

Wie Christus volgt en de gekruisigde Heere verkondigt, moet geen betere behandeling verwachten dan Jezus Zelf ontving. En net als alle andere mensen krijgen ook wij te maken met ziekte, zwakte en uiteindelijk de dood.

Elke christen moet deze paradox onder ogen zien: zwakheid is geen hindernis, maar een noodzakelijke voorwaarde waardoor Gods kracht zichtbaar wordt. Er is geen dienst aan Christus zonder ook te delen in het lijden van Christus.

Origenes van Alexandrië, een van de vroege kerkvaders uit Egypte, zei dat God ons wel uit onze verdrukkingen redt, maar niet door ons eruit weg te halen. Hij zorgt ervoor dat ze ons niet zullen verpletteren.

3. In de hoop op de opstanding

Het is dit geloof in de heerlijke God, Die aanwezig is in ons kwetsbare leven, dat christenen staande houdt.

In deze brief aan de Korinthiërs beschrijft Paulus uitvoerig hoeveel lijden, moeilijkheden en innerlijke strijd hij heeft meegemaakt. Toch zegt hij: „Daarom verliezen wij de moed niet.”

Ja, zijn bediening was vaak buitengewoon zwaar. Niets leek vanzelf te gaan. Toch verloor hij de moed niet.

De grootste uitdaging voor ons als christenen vandaag zijn niet andere religies, of het atheïsme. De grootste uitdaging is heel eenvoudig ontmoediging. Kijk maar naar de vele moeilijkheden waarmee wij worden geconfronteerd in ons werk en ons leven hier in Egypte. Het is zo gemakkelijk om ontmoedigd te raken en de moed te verliezen.

Een psychologisch verdedigingsmechanisme dat ik vaak bij mensen zie, is dat zij hun verwachtingen en doelen naar beneden bijstellen. Dan kan er tenminste niet zoveel meer misgaan.

Paulus verloor de moed niet. Niet omdat hij weinig verwachtte, maar omdat hij wist dat Gods genade werkzaam was in zijn bediening. Hij kende zijn kwetsbaarheid. Hij zag de dood onder ogen. Maar hij kende ook het geheim, de schat in zijn leven: Jezus Christus, de altijd aanwezige Heere.

En met Christus als onze altijd aanwezige Heere weten wij dat, ook al takelt ons lichaam af, onze innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd wordt. En wij weten ook dat Christus ons, zelfs wanneer wij sterven, nooit zal verlaten, maar ons op de laatste dag zal opwekken.

Er is niets egoïstisch aan het verlangen naar de hemel. Juist dat verlangen helpt ons om trouw te blijven aan het geloof en alle ellende van dit leven te zien als iets tijdelijks. Zelfs wat ondraaglijk lijkt, wordt draaglijk wanneer Christus naast ons loopt én wanneer Hij ons aan het einde van de wedloop opwacht.

Conclusie

Ons aardse leven is belangrijk, voor God en voor ons. Maar het blijft een aarden kruik.

God is eeuwig. Jezus Christus is heerlijk. De Heilige Geest vervult ons leven. Dat geeft ons leven zijn waarde.

Maar wijzelf blijven kwetsbaar. Sterfelijk. Daarom wordt vanavond een kruis op ons voorhoofd getekend. Om ons eraan te herinneren dat wij aarden kruiken zijn.

En om ons eraan te herinneren dat wij ons moeten richten op wat blijft: de dingen die eeuwig zijn.

Wij bieden ons lichaam en onze ziel aan Jezus Christus aan als een kwetsbaar offer. Hij stierf voor ons; wij sterven met Hem. En juist wanneer wij onze zwakheid aanvaarden – ja, zelfs omarmen – wordt Gods heerlijkheid steeds duidelijker zichtbaar in ons leven.

+In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.